

DOST 'UN KADERİ

Dost, bir arkadaşlarının köpeğinin yavrusuydu. Sekiz yavru arasından onu özene bezene seçmişler, öpe koklaya getirmişlerdi eve. Yeni evli, genç insanlardı. Dost'u sevdiler, öptüler, onunla oyunlar oynadılar ama bir süre sonra sıkıldılar. Önce onu sokağa çıkarmak konusunda tartışmaya başladılar:

“Dost'u sen çıkar!”

“Ay, ben çok yorgunum, sen çıkar!”

Dost henüz yavruydu; sokağa çıkarılmayınca köşe bucak bir yerlere çişini yapıyor, bu yüzden azar işitiyor, hırpalanıyordu.

İki genç insan bir süre sonra Dost'un mamasını suyunu vermeye, veterinere götürüp aşılarını yaptırmaya bile üşenir oldular. Tembel ve sevgisiz olduklarını kabul etmek istemedikleri için, “Köpeğin yeri sokaktır. Hayvancık zaten evde mutsuz oluyor...” diye diye sonunda buna kendileri de inandılar ve bir akşam

vakti onu, her zaman dolaştıkları parka bırakmakta hiç sakınca görmediler. İlk birkaç gece Dost'tan söz ettiler, az biraz içleri sızlar gibi oldu olmasına; ama onu unutmaları çok uzun sürmedi.

Oysa terk edilmek, Dost için o kadar kolay olmadı. Dost bir sokak köpeği değildi, üstelik yalnız yaşamak için henüz çok küçüktü. Sokakların acımasız koşullarını bilmiyordu. Yazın güneşine, kışın ayazına direnecek kadar güçlü değildi. Parkta, bıraktıkları yerde kalıverdi; hep, gelir onu alırlar umudu taşıyarak. Hava karardıktan sonra umudun yerini korku aldı. Gecenin gölgelerinden, uzaklardan gelen köpek havlamalarından korkuyordu. Birkaç kez eve dönmeyi denedi; ama evlerin hepsi birbirine benziyordu. Hangisi kendi eviydi, bilemiyordu. Sonunda bir çalının altına saklanıp uyuyakaldı.

Gün boyunca oyalanacak şey buluyordu, ama gözü hep gelen geçendeydi. Hiç gelmeyecek birilerini beklediği belliydi. Asıl zor olan, geçmek bilmeyen karanlık gecelerdi. Karanlık, korkuyla karışıp çökünce üstüne, evini aramak üzere yola koyuluyordu. Kapı önlerinde durup sesli sesli ağlıyor, kesik kesik havlıyordu. Kimse yanıt vermiyordu. Bir keresinde alt katın penceresi açıldı ve yaşlı bir kadın tiz bir sesle bağırdı:

“Defol! Defol pis köpek. Havlayıp durma, uykumu kaçıyorsun!”

Dost, kuyruğunu kıstırıp koşarak kaçtı evin önünden. Bu kötü deneyime rağmen karanlık bastıktan sonra içgüdüyle kapı kapı dolaşmaya başlıyordu. Bir başka gece yine bir pencere açıldı ve kafasından aşağı bir kova dolusu buz gibi soğuk su boca edildi.

Bu olaydan sonra Dost, kapı önlerinde ağlamaktan vazgeçti. Zamanla bir evi olduğunu unuttu. Yarım kalmış bir inşaatın kuytu bir köşesini kendine yer edindi. Çöpten bulduklarıyla karnını doyurmayı öğrendi. Yarı aç, yarı tok uyumaya alıştı. Kış ansızın bastırırverdi. Geceler artık daha uzun, hava ayazdı.

Akşamın ilk saatleriydi ve lapa lapa kar yağıyordu. Dost, başı önünde, durgun, yorgun... inşaattaki kuytu-suna sığınmak üzere yola koyulmuştu. Sokağın köşesindeki araba tamircisinin önünden geçerken birisinin kendisine seslendiğini duydu. Durdu, arkasına baktı. Araba tamircisi Tahir bir süredir uzaktan uzağa izlediği Dost'a doğru geliyordu. Dost önce korktu, kuyruğunu bacaklarının arasına soktu, kulakları başına yapıştı, kafasını eğerek artık alıştığı tekmelerden birine hazır, beklemeye koyuldu. Ama bu kez tekme yemedi. Sert, nasırlı parmaklar başına uzandı ve okşamaya başladı.

Dost'un gerilen bedeni gevşedi. Küt küt atmaktan olan kalbi sakinleşti. Başını kaldırıp genç adama minnetle baktı. Bakıştılar. Tahir, "Bu soğukta sokakta

kalamazsın, gel bakalım benimle,” diyerek dükkâna girdi. Dost, çekinerek birkaç adım attı. Tahir “Gel, gel” diyerek onu yüreklendirdi. Boş bir yoğurt kabına koyduğu suyu önüne sürdü. Buzdolabını açtı. Yiyecek bir şeyler bakındı. Plastik bir kaba biraz ekmek doğradı, üstüne peynir serpiştirdi ve Dost’un önüne bıraktı.

Dost, aylardır sevgiye, şefkate hasretti. Çekine çekine yemeğini yedi, suyunu içti. Tahir eski bir koltuğa oturmuş, gülerek onu seyrediyordu. “Ye yavrum, ye. Kim bilir ne zamandır aç susuz dolaştın sokaklarda. Ben eve gidiyorum. Sen yat şurada bir yerde. Sabah görüşürüz,” dedi ve dükkânı kapatarak çıkıp gitti.

Dost, hayatında bir şeylerin değişmekte olduğunu hissetti. Tahir iyi kalpli bir adamdı ve beklenmedik bir zamanda yolları kesişmişti. Dost aylardır ilk kez kendini güvende hissediyordu. Kapının önündeki paspasa uzandı. Kıvrılıp uyudu.

Dükkân kepenkleri madeni bir gürültüyle açıldı. Tahir içeri girdi. Dost uyanmış, kapının önünde, ona bakıyordu. Endişeliydi, neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Bu genç adam gece onu soğuktan kurtarmış, dükkânında uyumasına izin vermiş ve karnını doyummuştu. Ama insanoğlu belli olur mu; bir bakarsın tekme tokat kapının önüne koyuvermiş. Dost yanılıyordu. Tahir eğildi, kafasını okşadı.

Tahir uzun zamandır onu tanıyordu. Genç çiftin onu bu sokağa getirdikleri ilk günlerden beri Dost'un başına gelenleri izlemişti. Onu sokağa bıraktıklarını anlamış ve bu sorumsuz acımasızlığa çok kızmıştı. Dost'un sokaklara alışmak için verdiği uğraşı görüyor, üzülüyordu. Soğuklar bastırıldığından beri bu zavallı yavruya sahip çıkmak gerektiğini düşünüyordu. Önerisinde uzun kış ayları vardı. Ona yardım etmez, onu korumazsa kışı atlatabileceği bile şüpheliydi.

O gecedен sonra Dost, Tahir'in en sadık, en iyi dostu oldu. Tahir, bu küçük dostunun yüreğindeki saf sevginin gözlerine nasıl yansıdığını gördü, görebildi. Birbirlerine içten bir sevgiyle bağlandılar. Tahir, Dost'a özenle bakıyordu. Dost da bu sevginin ve ilginin karşılığını sonuna kadar veriyordu. Dükkânın sahibi gibi davranıyordu. Geceleri gönüllü bekçilik yapıyor, sabaha kadar yarı uyanık, gecenin seslerini dinliyor, şüpheli ayak sesleri duyarsa havlayıp sokaktan geçenleri korkutuyordu. Gündüzleri dükkânın kapısının önüne oturuyor, müşterileri karşılıyordu. İyi bakıldığı, sevgiyle beslendiği için hızla gelişiyor, büyüyor ve güzelleşiyordu. Müşteriler onu tanıyor, seviyorlardı. Sokakta oturanlar sabah işe giderken ona sesleniyorlar, yanından geçerken başını okşuyorlardı. Dost artık mutlu bir köpekti.

Tahir ona öyle çok alışmıştı ki onunla konuşuyor, dertleşiyordu. Bir gün arabanın birinin kaputunu açmış, tamir işine başlamıştı ki tornavidayı yanına almadığını fark etti. “Dost, bana tornavidayı getir!” dedi. Şaka olsun diye söylemişti; ama Dost tamir araç gereçlerinin durduğu tezgâha doğru koştu, tornavidayı ağzına alıp koşarak Tahir’e getirdi. Tahir şaşırmış kalmıştı. Belki bu bir rastlantıydı, belki de Dost gerçekten çok zekiymiş. Tornavidayı aldı:

“Aferin be oğlum, bunu başardığına göre diğerlerini de öğrenebilirsin. En azından denemeliyiz,” dedi.

İşi bittikten sonra Dost'u yanına çağırıldı. Kullandığı araç gereçleri yavaş yavaş ona öğretmeye başladı. Her akşam işi bittikten sonra Dost ile bir süre daha kalıyor, "getir", "götür" gibi komutlarla onu eğitiyordu. Dost söyleneni yapınca onu alkışlıyor; renkli, küçük köpek bisküvileri vererek ödüllendiriyordu. Dost bu uğraştan büyük bir keyif alıyor, yaptıklarından gurur duyuyordu. Kısa zamanda Tahir'in tüm isteklerini yerine getirir olmuştu. Artık onun çırağı gibi çalışıyordu.

Bu akıllı köpeğin becerisi, dükkâna gelen herkesin ilgisini çekiyordu. Bir gün onun yardımlarını ödüllendirmek isteyen bir müşteri ilk bahşışı verdi. Bir başkası onu izledi. Böylece Dost, para kazanmaya başladı. Tahir, ona bırakılan paranın hep aynı yere konması için kapı girişine bir sepet bıraktı. Dost'un parası artık bu sepete atılıyordu.

Tahir, Dost'un parasını kullanmasını da istiyordu. Öyle ya, çalışıyor, emek veriyor, alnının teriyle para kazanıyordu. Kazandığı parayı harcamasını da öğrenmeliydi. Bir gün ona parayı uzattı, Dost dişlerinin arasına parayı aldı, şimdi ne yapmanı istiyorsun, der gibi baktı Tahir'in gözlerine.

Tahir karşı köşedeki büfeyi gösterdi, "Haydi, oraya git!" dedi. Dost, bu büfeye hep özenerek bakardı, köfte kokuları yükseldikçe midesi bir hoş olur, ağzı